

men med et Beløb, som er noget derunder, nemlig 800 kg pr. Td. Land. Den Prisforhøjelse, som er resulteret af Toldforhøjelsen paa 35 Øre, er som før nævnt 20 Øre pr. kg, men vi regne ikke med hele dette Beløb, men derimod kun med 17 $\frac{1}{2}$ Øre, og De ville altsaa se, at vi paa ethvert Punkt have regnet saaledes, at vi ere paa den sikre Side med Hensyn til ikke at komme til at ramme Tobaksdyrkerne i nogen Maade haardere, end at deres Stilling bliver den samme som før 1908. Da et Hovedhensyn ved Forslagets Affattelse er at gøre Opkrævningen saa billig som muligt, have vi ladet Kontrollen med vor Tobaksdyrkning finde Sted og Opmaalingen af Tobaksarealerne ske ved Ejendomsskyldvurderingsraadene, medens det bliver den vedkommende Oppebørselsbetjent, som paa Grundlag af den af Vurderingsraadene foretagne Opmaaling har at beregne Skatten og opkræve den. Simple og billigere kan det ikke gøres, og jeg antager ogsaa, at den hele Udgift derved neppe bliver mere end et Par Tusind Kroner. Jeg anbefaler dette Lovforslag til det høje Tings Velvillie.

Det næste Lovforslag, jeg skal fremsætte, har betydeligt større fiskal Interesse. Det er nemlig et Forslag om *Afgift af offentlige Forestillinger og Fremvisninger*. Dette Forslag bevæger sig paa et Omraade, som allerede nu delvis er inddraget under Beskatning her i Landet, vel ikke til Staten, men til Kommunerne. Forslagets Hovedbestemmelse er dets § 1, der lyder saaledes: „Enhver, der i Henhold til Lov, Bevilling eller en af Politiovrigheden meddelt Tilladelse afholder eller lader afholde Teaterforestillinger, Koncerter, Cirkus- og Varietéforestillinger samt Væddeløb, offentlige Baller, Maskerader o. lign. eller foranstalter Fremvisninger af levende Billeder, Naturaliekabinetter og lign., skal svare en Afgift til det offentlige af 15 pCt. af den derved indvundne Bruttoindtægt.“ I København opkræves Afgiften af Magistraten, udenfor København af vedkommende Politiovrighed. $\frac{2}{3}$ af det oppebaarne Beløb indgaar i Statskassen, $\frac{1}{3}$ i de vedkommende Kommuns Kasse. Afgiften fastsættes efter Anmeldelser, som de afgiftspligtige have at indgive til de vedkommende Myndigheder angaaende Bruttoindtægten af deres Forestillinger, Fremvisninger med mere, og man mener ved de foreslaaede Bødestraffe og Kontrolbestemmelser — med Hensyn til Enkeltstederne henviser jeg til Forslaget. — at have sikret sig — saa godt, det lader sig gøre

i alt Fald —, at Afgiften indgaar. At det er en Afgift, det altid volder nogen Vanskelighed at indkræve, ligger jo i Sagens Natur. Men en mere end hundreedaarig Erfaring, som man har her i København, viser, at Systemet er praktikabelt, og at det kan indbringe betydelige og aarligt stigende Indtægter. Finansministeriet kan eftergive eller nedsætte Afgiften, hvor det drejer sig om Forestillinger, Forevisninger eller lignende, hvor Indtægten gaar til velgørende eller almennyttige Øjemed. Ligeledes er det Forslagets Hensigt ikke at ramme saadanne Smaaforestillinger, som gives af omreisende Artister, der i Forvejen leve under meget smaa og fattige Kaar. Der findes i Forslaget den Bestemmelse, at hvor Afgiften kan antages at blive mindre end 3 Kr. daglig, opkræves den ikke, det vil sige, at hvor vedkommende Artist, eller hvem det nu er, kun kan paaregne en Bruttoindtægt af ca. 20 Kr. om Dagen eller derunder, bortfalder Afgiften.

Den eneste af Landets Kommuner, i hvilken Forlystelsesafgiften for Tiden har nogen fiskal Betydning, er Københavns Kommune. Her har Afgiften i over et Aarhundrede været opkrævet med henholdsvis 5 og 10 pCt. Allerede i 1806 var det 5 pCt. for Byens Borgere og 10 pCt. for andre, og i 1849 blev det ændret derhen, at alle danske Statsborgere i København skulde kunne give Forestillinger for en Afgift af 5 pCt., det var kun Udlændinge, som bleve belagte med 10 pCt., men den sidstnævnte Afgift har aldrig haft videre Betydning, det er kun Smaabeløb, som ere indgaaede her. Hele Beløbet for København er ikke saa ganske ubetydeligt, idet det nu er steget op imod 200,000 Kr. I Provinsen opkræves Afgiften i Henhold til justitsministerielt Cirkulære af 27. Marts 1861, i hvilket der for det første gives Regler for den Bevillingsmyndighed, Politimyndighederne have i Henseende til at give Tilladelse til saadanne Opvisninger; hvad Teatrene angaar, er det, som bekendt, Justitsministeriet, der har Bevillingsmyndigheden. Dernæst bebyndiges de til at opkræve visse Afgifter efter et Skøn. Dette benyttes i høj Grad uligeartet, nogle Steder sker det efter et Skøn i alleregentligste Forstand, efter hvad man nu takserer den vedkommende Forretning til, undertiden staar det i et vist Forhold til Bruttoindtægten, men det overstiger i intet Tilfælde for Provinsen 5 pCt. af Bruttoindtægten, og i mange Tilfælde er det langt under.

Naar Københavns Kommune kun skal